

Sárospataki
Ifjusági Közlöny

.....

Főszerkesztő:	Társzerkesztők:	Martin Miklós	Molnár Kálmán	Felelős szerkesztő:
Gergely János	Tóth Ferenc	Hegyi József	Csathó József	

.....

TARTALOM:

Gergely János: Március 15.-i gondolatok. —
Molnár Pál: Patak egy diáknak. — Rolla
Margit: Jairus leánya. (Vers.) — Siposs Ist-
ván: A szeretet szocializmusa. — Rolla Mar-
git: Kereszt. (Vers.) — Stéphan László:
Mohamed. — Palumby Gyula: Válasz a tíz
kérdés 6-ik pontjára. — Martin Miklós: Tör-
melék. — Diák adomák. — Irodalom. - Mű-
vészet. — Hírek.

.....

Megjelenik július és augusztus kivételé- vel havonta egyszer.	Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sárospatak. — Kollégium.	Előfizetés: Egész évre ... 4 pengő Félévre ... 2 pengő
---	--	--

Sárospataki

Ifjusági Közlöny

XLV. évfolyam. Március hó. 1930.

Főszerkesztő :
Gergely János

Társzerkesztők :

Martin Miklós
Tóth Ferenc

Molnár Kálmán
Hegyl József

Felelős szerkesztő :
Csathó József

Március 15-i gondolatok.

(A Kossuth-tábla alatt mondott beszédből.)

Pár évvel ezelőtt hallottam egy beszédet, amelyben arról volt szó, hogy a gépek világában hogyan válik maga az ember is géppé. Valahogy ez a beszéd jut eszembe, amikor a mai március 15-ék megünneplésére gondolok. Az első márciusi ünnepen az emberek lelke telve volt szent, nagy elszánással; akarások születtek, amelyek később tettekké váltak, ifjú emberek állottak a haza szolgálatába, drága piros magyar vér öntözte a nyomában a földet, de a kiömlő vér egy ujjászülető nemzet életfájának is meglevenítő harmatává vált.

Azóta egyszer kacagó nevetéssel, máskor tompa kongással hullottak alá az évek a mulandóságba és gépet, nagyon sok gépet alkotott az ember. Minél több gép került ki az ember műhelyéből, annál inkább hasonlóvá lett művéhez és lépésről-lépésre gépekké válunk.

A mi március 15-énk is ennek az átalakító folyamatnak a hatása alatt áll. Ünneplünk minden nagyobb lelki megrázkódás nélkül azért, mert ez a szokás, mert más is ünnepel; zászlót tűzünk ki, hogy megmutassuk hazafiságunkat, hallgatunk beszédeket, amelyek talán megráznak egy kissé, de a XX. század géppé vált embere óramű pontossággal tér napirendre efelett a márcis 15. felett is.

Nekünk mai ifjúságnak végzetes tragédiánk, hogy nem akarunk eszményeket, ideálokat ismerni.

Mostanában beszélgettünk egy társaságban, ifjúemberek mind, a magyar jövőnek mindmegannyi várományosa és azt mondta valaki

közülünk, hogy a Kossuthok, Petőfik kora már lejárt. Mindnyájunknak éreznünk kell, hogy milyen végzetes útra tévedtünk! Mi lesz ezzel az ezer sebből vérző, pusztulásnak indult hazával, ha gyermekei megtagadják azokat, akik érte áldozták fel egész életüket? Hiába minden márciusi szónoklat, hiába minden zászló, a március 15. halotti torrá válik, ahol a Kossuthék hazajáró lelke zokogva fogja vádolni az ideáljait megtagadó nemzedéket.

Ha valaha volt, úgy ma szükség van arra, hogy előttünk álljanak a múlt nagy alakjai. Nem a régi dicsőségen való tétlen méltázás ez, hanem örök forrás, ahonnan erőt, életet meríthetünk, drága, őszerejű magyar életet. Bárki mondja is, hogy a tankok, gázbombák döntik el egy nemzet sorsát, én visszautasítom, holt anyag csak, azok felett lehet urrá, akik alkotásuk imádata közben maguk is gépekké válnak.

Magyar jövődöt alkotni nem lehet géplélekkel. Ha a XX. sz. kalmár szemével nézzük a haza sorsát, ha folyton azt kérdezzük, hogy mit kapunk ezért, ha a hazát szeretjük? ha mindig azt mondjuk, hogy miért épen én szeressem, amikor talán más nem szereti? óh akkor mi adjuk meg a kegyelemdőfést e haldokló édesanyának.

Hiába bukott el a szabadságharc, a hazaszeretet győzött és új Magyarországnak lett a bölcsőjévé, miért ne lehetne a hazáért rajongó lelkeknek most is újéletre támasztani e legázolt országot? Ugyanaz az Isten él most is, aki eddig minden nyomoruságon, szenvedésen át vezette az Ő árva nemzetét. Hát csak épen most ne segítene a segítségért kiáltó nemzeten?

E haza sorsa gyermekei lelkébe van beírva, minden magyar ifjúnak, minden magyar embernek szent kötelessége, hogy e drága kincset megőrizze. Ha pedig nem rajtunk áll, vajjon lehet-e szentebb, fenségesebb életcél, mint a Kossuthék nyomán haladva mindent oda adni a hazáért.

Egymást megértve, egymás kezét fogva örök életcél ragyog elénk itt, küzdeni, dolgozni egymást támogatva, odahordani minden munkánkat, minden erőnket az Isten által adott drága kincsnek, a haza oltárának a felépítésére. Titáni harc gépekkel lehetetlen, de emberi, égő hússzivekkel igen. Ne mondja egy magyar ember testvérem sem, hogy nehéz, hogy nem bírjuk végigküzdeni e harcot. A haldokló országért lángoló lelkek még mindig talpraállították e nemzetet, fakadjon a mi lelkünkéből is egymást, hazát szerető szent akarat, hogy életre keltsük ezt a porba tiport, vérző sebekkel takart drága országot.

Gergely János.

Patak egy diáknak.

Legációban történt — mert egy diáknak minden új a legációban tör be életébe —, hogy egy menyasszony, kit Patakra akar vetni a sorskerék — férjhez, nekem rontott, hogy kifaggasson: milyen is az a Sárospatak. A kérdések oly özönével lepett meg, hogy úgy hallgattam, mintha históriából kollokválnék. De azért mégis sikerült kihúznia belőlem egy pár szót, hogy szép hely, kedves hely, jó levegő, Bodrog stb., szóval, hogy lehet szeretni s hogy én nagyon szeretem Patakot.

Most, hogy visszagondolok erre, magam is felteszem a kérdést: mégis mi az, ami nekem, egy pataki diáknak, oly barátságossá, meleggé, otthonná teszi e városkát. Mert az bizonyos, hogy más meg-látásokból, benyomásokból ítélek, mint — mondjuk — egy fiatal asszonyka, ki talán kietlennek, az unalom fészkének, élete egyhangú koporsójának nézi azt. Mert ilyen véleményt is hallottam. — Mit lehet Patakon szeretni s ha elmegy az ember, mit lehet sajnálni?

Kezdhethetném a főiskolán, mert az esik legközelebb egy diák életéhez, hiszen minden nap benne van, annak százados levegőjét szívja, — de ezt egyelőre hagyom, mert egyesek azt mondanák, hogy elfogult vagyok, mások azt, hogy „nagyzolok.“

De talán az iskolakertről szabad beszélnem, mert az egy diáknak tündérkert, paradicsom. A szájában van, nem kell gyalogolni — mint nagyvárosokban — ha szabadon, vad, csapongó, turáni gyermeklélekkel játszani akar. A tornatér egy diák boldogsága, szülők szomorúsága. Sok cipő mondta ott fel a szolgálatot. Én is ott voltam mindig. Kapus voltam s kipirult arccal vártam a labdát. Az úton lányok is sétáltak s figyelték felénk. Duzzadó önérettel, de kissé izgatottan tapadt szemem a közelgő labdára. Most Ő is lát, vigyázni kell. A labda közlelről élesen süvít a kapu felé. Kifogtam, pedig nehéz volt. Büszkén dagadt a mellem ahogy hozzászorítottam a kőkeményre pumpált labdát. Aztán kirúgtam oly erővel, hogy a bokám is bele-rándult. De nem sántítottam, mert Ő is látott.

Nagyon szerettem tanulni a kertben, de a csöndesebb részében. Volt egy padom. Mindig azon tanultam. Másutt talán nem is esett volna jól. De meg a kertnek állandó barátai voltak, kik jogot formáltak arra a helyre, ahol tanulni szoktak. Már ismertem a környezetem, hogy melyik pad kié, mikor jön ki s hogyan szokott tanulni. Egyik ül s belemélyed csöndben a könyvbe. Azt a látszatot kelti, hogy tanul, de tudj' Isten, hol járnak gondolatai. Elég nagy ahoz, hogy

máshol is járhatnak. Másik járkál és hangosan kiabálja: „Arma virumque cano“ s huncutkodva, mosolygós arccal meséli egy társának, hogy ez azt jelenti: „Vasat és mérget a kutyának.“ — Én is tanulok duruzsolva, járkálva. Távrolról egybefolyva, mint messzi tenger morajlása szűrődik át a sűrű lombon a tornatér zaja. Tele tüdővel szívom az üde tavaszi levegőt s engedem lelkem feloldódni a drága iskolakert földjéből kisugárzó melegségben.

Egyszer csak megakad szemem egy nagy szürke macskán, mely hosszan elnyúlva, földhözlapulva, lehelletszerű járással tart át az úton, tőlem vagy 10 méterre. Szeme villogásából láttam, hogy zsákmányra les, talán éppen egy gondtalan madárkára. Felkaptam egy követ s felé hajítottam. Megtorpant s ráammeredve várt, hogy mi lesz. Láttam a szemében a vádat, a bosszuságot. Odafutottam, hát egy fiatal stiglinccsemete kétségbeesetten csipogott egy nagy fa tövében; ellenségétől csak egy lépés választotta el. A macska többször megállt s visszanezett. Még reménykedett, de elriasztottam. Kezembe vettem a madarat. Csipogott s úgy dobogott a szíve. Babusgattam, simogattam: „Kis bolond, miért repülsz ki, ha nem bír még el a szárnyad?“ De ilyen a nagyratörő lélek: kirepül, aztán lebukik. — Feltettem egy fára s még sokáig hallgattam, amint éles, siránkozó hangon csipogott a gyámolító édesanya után.

Szeretem a magányt, a csendet. Este órákig elsétálgatok a hűvös, árnyas kerti utakon — egyedül, gondolataimba merülve. Úgy ismerem a kertet, mint a tenyeremet. Minden útját, padját. Behunyt szemmel el tudnék igazodni benne. Aztán a fái, ezek a vén és fiatal óriások, ezek az én legkedvesebb barátaim. Az idősebbek kérge tele van vésvé régi nevekkal, monogramokkal, melyek vastagon kiforrva teszik barázdássá és kedvessé a fát. Hányszor volt az a kísértésem, hogy bevések egy nevet, csak egy betűt (nem a magamét), de bántott az a gondolat, hogy utánozok, majmolo, — inkább soha. S erőt vettem magamon.

Ez a fa a legnagyobb, az ember a tetején egyvonalban van az iskola kéményével. Hányszor megmásztam! Ez vadcseresznye, mely keserű, de mivel tiltva volt, mindig vertük és ettük. Ez kókuszdió, ez berkenye, ez vadvörte, egyikhez sem szabad nyulni s mindegyiken rajtacsüngtünk és boldogok voltunk, mert a kert a miénk volt. És minden fához, minden úthoz, minden talpalatnyi földhöz fűződik valami boldog emlék, mely felidézi a múltat, a diákévek csatázó, vidam napjait — és lelkem beleolvad a kert harmóniájába, a kert lelke és az én lelkem eggyé lesz, mert ez a kert az enyém, a pataki diáké.

De ez csak egy a sok tényező közül, amelyek formálják, meleggé teszik a diákszívet s amelyek sirig tartó, kitörölhetetlen nyomait vágják bele Patak szeretetének. Az ember életének egyik legkedvesebb szaka a gondtalan gyermekkor s kedves lesz a hely is, ahol az lezajlott. Mennyire fokozódott mértékben így van ez Patakka. Voltam én újhelyi diák is négy évig, de az más volt. Van valami itt, ami föléemelí Patakot minden más iskolának. Itt a diákok közös sors részesei, közel vannak egymáshoz: testvérek. Kevés kivételével mindenki vidéki. A szülőktől távol s így egymásra vannak utalva. Együtt laknak, együtt étkeznek, együtt koplálnak. Van kinek kiönteni a lelket akár öröm akarja szétvetni, akár fájdalom szaggatja. Itt mindenki tudja, mit jelent pataki diáknak lenni s mindenki beleolvad a pataki diáktypus eszményképébe, minden diák egy.

Kell-e említenem a folyók folyóját: a Bodrogot, melynek nyáron hűs habjai pont a diákság kedvéért hömpölyögnek, télen kemény jég hátán száguld kis és nagydiák, vagy párosával — szíve választottjával — kipirúlt arccal simulhat már a hatodikos is. — Nyári estén mily sokszor álldogáltam én is partján, hallgatva a csend beszédét, a habok csobogását, bámulva a halvány hold vibráló tükrképét, idézgetve a multat, belemerülve a jelenbe, szöve a titkos jövő rózsaszínű fátyolát...

Aztán a Botkő, hová ibolyázni jártunk, a Megyer, hol két művész: Isten és az ember karöltve alkotta meg a diáklelkeket bámulatba ejtő s szépségével lebilincselő klasszikus művét, a Királyhegy, a Rákóczy-vár, a város a maga kicsiny társadalmával, melybe lassan bekapcsolódik a diákember, az első ideálok, ... mind, mind csak azt munkálják, hogy Patak képe úgy bevésődik a diáklelekbe, hogy egész életén át ide tér gondolatban megpihenni, ezt tartja második hazájának, mert szereti, mert szeretni fogja mindig.

Végül — most már nyugodtan — megemlítem a főiskolát, mert ez a centruma a diákéletnek, innen indul ki minden élet s ide toroklik minden cél. Patakot az iskola a diákjaival tette azzá, ami. Mily különös és csodálatos isteni ajándéka ez iskola Pataknak és Patak az iskolának. Szinte egymást feltételezik, egymás nélkül kicsinyek, együtt nagyok. Így szép ez: Pataki Főiskola. Érti ezt a diák, mert övé mind a kettő, ő az összekötő, naggyátevő híd közöttük. — Mily nagy ajándéka Istennek pataki diáknak lenni! Mennyire szeret Isten minket, hogy pataki diákokká tett! Érezzük ezt a nagy szeretetet s mikor esténként összeborul fejünk az Ő Szentigéje felett, bizonyoságot teszünk arról, hogy mi is szeretjük Őt s nagy ajándékát: Sárospatakot és a Sárospataki Főiskolát.

Molnár Pál.

Jairus leánya.*

Amig közétek visszatérek :

Ti az útamát készítsétek.

Ti a házamat építsétek.

Ti a jövőndőt formáljátok
és fordítsátok meg az átkot,

Mire közétek visszatérek.

A messze partról messze nézek,

Míg fekszem a halottas ágyon.

Csukott szemekkel . . . látom, látom

A közeledő halk hajókat,

a feltámasztó Krisztus-szókat.

A messze partról messze nézek . . .

Zsolozsma, tömjén, csöndes ének.

Sírnak fölöttem megtört vének.

Ifjú lányok és bús legények.

Ó kishitűek! Ó szegények!

Csak az én hitem száll itt égnek.

Zsolozsma, tömjén, csöndes ének . . .

A messze partok fényben égnek.

Valahol már indul a Lélek,

— Fehér, mint a felhők fehérek —

Ki a lelkem lelkében hordja

és az Életet visszahozza.

A messze partok fényben égnek . . .

Amig közétek visszatérek :

Ti az útamát készítsétek.

Ti a házamat építsétek.

Ti a jövőndőt formáljátok

és ki ne mondjátok az átkot!

Mert én közétek visszatérek.

Valahol már indul a Lélek . . .

Rolla Margit.

* Megjelent az „Élet“ c. lapban.

A szeretet szocializmusa.

(Az „illetékesek“ figyelmébe)

Mindenekelőtt meg kell állapítanom, hogy első, kis, egyoldalas meditációm célt tévesztett; — sokkal messzebb lőtt, mintsem gondoltam. És örülök, hogy így történt. Felelet jött rá, sajnos oly kihívó módon, hogy nem volna bennem egy csepp magyar vér sem, ha nem próbálnék én is válaszolni, de azzal a kikötéssel, hogy most már igazán nem várok feleletet. Az „illetékes válasz“ felfogásával szemben én is megpróbálom rajzolni világnézetemet, s hogy a kettő homlok-egyenest ellenkező világ lesz, az csak azt bizonyítja, hogy a két világból egyelőre nincs út egymáshoz és a távolról való ökölmutogatásnak absolute nincs értelme. A szociális ügynek pedig többet használunk akkor, ha az illetékesek által hangsúlyozott elméletalkotás helyett az általam kiemelt tettet valósítjuk meg azáltal, hogy azt a pénzt, amibe az íráshoz elhasznált tinta, toll, nyomdafesték és papír kerül, letesszük a szoc. élet oltárára.

Lehet, hogy én nagyon is felelőtlenül írok, mikor az Írásra támaszkodva, mely azt mondja, hogy a szeretet mindenre elégséges, én ezt úgy precizozom, hogy elég a szociális bajok orvoslására is. Itt természetesen én tettekben megnyilvánuló szeretetet értek, minthogy ez is az igazi szeretet. Ezzel kapcsolatban ki kell jelentenem, hogy a szeretet sohasem individualis pietizmus. Tessék elhinni, hogy ennek jó magyar szava az önzés, — aminek a szeretet éppen ellentéte, mert az önmagunk megüresítésében áll.

Amit a válasz „felelősségteljesen“ elmond, nagyvonásokban elismerem. Hiszen általánosságban a szociális bajokról beszél. Különösen pontosaknak gondolom a számadatokat, statisztikákat, hiszen ezeket a Statisztikai Hivatal felelősséggel készíti. Csak nem szabad azért azokat a statisztikákat bíráló nélkül elfogadni, mint a való életnek absolut reális képmását, — mint azt a cikk írója teszi. A Marx „Kommunista kiáltványának“ is éppen az az egyik legfőbb oki hibája, hogy azt a rengeteg statisztikát, amit közöl, teljesen szószerint és minden bíráló mellőzésével fogadja el. E tekintetben nagyobb óvatosságot legyen szabad ajánlanom, amennyiben az ilyen elmélet könnyen arra az eredményre vezethet, ami a marxianizmus végső konzekvenciája, hogy a szociális bajok orvoslása csakis a felsőbb osztályok széttörésével lehetséges.

Ezeknek az elméleteknek az a nagy hibája, hogy a szociális bajok javításának megindítását mindig éppen a bajban levő osztálytól

várják. Ezen az úton aztán csak természetes következmény a társadalmi összeomlás. Mintha a beteg önmagát tudná gyógykezeltetni vagy operálni és nem egy másik ember, a javulás feltételeivel rendelkező orvosra lenne szüksége. Az önkéz által ejtett császárvágás legjobb esetben is harikiri... Én úgy gondolom, hogy a szociális bajok javítását felülről kell kezdeni, azoknak, akiknek a javítás módjukban áll, — de azért is, mert az alúlról kezdeményezett javak szétदारabolásának mindig rablás színezete van, míg felülről adományozás lehetséges, ami lelki oldalról is minden társadalmi osztályra sokkal kívánatosabb... És ha én azt mondtam, hogy szeretetre van szükség, azt én erre az álláspontra helyezkedve mondtam. Mert ne értsük félre, az igazi szeretet nemcsak érzelem és sohasem individuális pietizmus, hanem a szeretet mindig tesz. Hogy én szeretem az édes anyámat, ez azt jelenti, hogy kitalálom még a gondolatát is és megvalósítom. Mikor tehát azt mondom, hogy a szociális bajok javítását felülről kell megkezdeni, ez azt előfeltételezi, hogy azokban a felsőbb osztályokban meg legyen a tettekben kikristályosodó szeretet.

Ha pedig ez a szeretet nincs meg a javítás feltételeivel rendelkező osztályokban, ez azt jelenti, hogy baj van, még pedig nagy... Szívesen szoktam a szeretetet a vérkeringéshez hasonlítani, aminek az a szerepe, hogy a szükséges életfeltételeket a legnagyobb, legértékesebb szervezeti részhez épp úgy elvigye, mint a legkisebbhez. Ha a vérkeringés abnormis vagy valamely, bármely kis részben megaludt, ez az egész szervezet megromlását eredményezheti. Már pedig a társadalom szervezetében bajok vannak, a vérkeringés nem normális. A legtermészetesebb feladat itt az, hogy a vérkeringést helyreállítsuk, hogy az egész szervezet össze ne omoljon. És jó lesz a nagyoknak, a hatalmasoknak a javítás feltételeivel rendelkezőknek figyelembe venni, hogy veszély fenyeget, annyival is inkább, mert vannak olyanok is, akik a szervezet vérkeringésének teljes megállását a szervezet szétrombolásával akarják megelőzni. Ajánlatos, hogy akiknek módjukban áll, szabályozzák a vérkeringést, míg nem késő.

Nagyon sajnálom, hogy ezen a helyen nem térhetek ki a cikk részletkérdéseire, mert volna mit vizsgálódás tárgyává tenni az olyan világnézetben, ahol „osztálygyilkosságról“ és más ilyen abszurdumokról beszélnek. Én itt csak az állammal szemben támasztott szociális igényekre akarok kitérni. Az állam szociális feladatait azt hiszem mindenki kétségtelenül elismeri. De nekem itt az az utógondolatom van, hogy a végletekig itt sem lehet menni. A szociálisták talán az állammal kapcsolatban értik a fennen hirdetett „egységes társulást“, —

bár vannak internacionalisták és nagyon sokan, — de ezzel kapcsolatban meg kell látnunk azt a nagy, szabad, minden pillanatban szükség és kívánság szerint változó társulást, amely a munkafelosztás folytán magától támad, ami aztán az előbbit nemcsak gátolja, hanem rendszerint darabokra is töri. És állami, nemzetgazdaságtani szempontból nézve is a szociálizmus közös gazdasága, — amit a cikk úgy hangsúlyoz, — a közszelemen rendesen túlmegy. „És az ilyen közös gazdaság mindenkor szabadságellenes, első életbeléptetése alkalmával jogellenes is és a kényszerrel megsértett személyeknek kártalanítást nem nyújthat, amit pedig ilyen úton minden körülmények között elvárnak, amit csak a szeretet hallgattathat el — és ez a szorgalom és takarékoság rugóinak a gyöngítése által mindig a pusztító gazdaságnak egy neme lesz“. (Roscher V.) Az állam bármely szociális javítást csak abban az esetben engedhet meg, ha azzal a szorgalom és takarékoság rugóit erősíti... És ezen a téren még az is ellentét, hogy míg a szociálizmus a közös gazdaság elvéből indul ki, melyet tetszése szerint konstruál, — addig az állam az egyesnek a szabadságából, felelősségéből és szorgalmából indulhat ki, amit aztán a közösség, ahol az szükséges, korlátozza, — majd előmozdítja. A teljes megoldás tehát így sem lehetséges. Az államalkat sohasem lehet az egyes ember szükségleteinek kielégítésére szolgáló szervezet és a szabadelvűség nem balgaság vagy haszontalan lidércfény után való futkosás.

Utoljára még egyet. A cikk kárhoztatja azt, hogy én a kérdést úgy állítottam fel, hogy keresztyénség vagy szociálizmus, mert hiszen mindakettő ugyanazt akarja, az emberek boldogságát. Nagyszerű meg-látásban mondja erre Makkai püspök úr: „si duo faciunt idem, non est idem!“ A szociálisták is, a keresztyénség is általános emberszeretetet hirdetnek, — de különbség van a kettő közt, mert az egyik az ésszel akarja elérni azt, amit a másik szívével akar elérni — és ami csakis így érhető el. A keresztyénség az általános emberszeretetet az Atyán keresztül érzi; — mint egy Atyának gyermekei vagyunk testvérek és mikor a szociálizmus ezt pusztán értelem útján akarja elérni, — lehetetlenséget akar. Az emberek boldogítása sohasem lehet pusztán külsőleg és a kettőt a keresztyénség egyesíti magában, ezért mertem én azt mondani, hogy keresztyénség vagy szociálizmus. Azzal a gondolattal végzem be most irásomat és bármily „felelőtlenül“ is írok és bármennyire is felelősséggel mások, mégis merem hirdetni és hiszem és vallom, hogy ahol a keresztyén élet megvalósult, ott nincs semmi szükség szociálizmusra. A keresztyén élet megold minden

szociális kérdést. Es ezt jó szívvvel ajánlom figyelmébe még az olyan „felelősséggel“ íróknak is, mint Rácz István. *Siposs István.*

~~~~~

Kereszt.*

Harminc pénzért kell vinni, vinni . . .

Sohase sírni,
szót se szólni,
se roskadni,
se zúgolódni,
el nem fáradni,
meg nem állni,
fel nem jajgatni,
el nem állni:
csak menni, menni,
— Hinni! Hinni! —

Harminc ezüstért vinni . . . vinni . . .

Rolla Margit.

* Megjelent az „Élet“ c. lapban.

~~~~~

Mohamed.

Mohamed rózsáit számlálgatta kertjében. Édesen, csengőn kacagott az örömtől . . . Ah, ilyen rózsái még Juszufnak sincsenek, óh ez fölséges . . . és kacagva vidáman sietett házába.

* * *

Mohamed asszonyait simogatta, becézte háremében. Édesen, boldogan kacagott az örömtől . . . Ah, ilyen asszonyai még Mehmednek sincsenek, . . . óh, ez a boldogság . . . és csókolva, nevetve ölelte asszonyait.

* * *

Mohamed boldog volt. Háza, — nagyon szép háza volt, — gyönyörű kertjében termettek a legszebb rózsák . . . mind megannyi élet, lehellet . . . s közte csacsogott a madár. Bent a házában, — mely puha volt, mint az erdei fészek, tíz-húsz vidám asszony futkosott.

Ha megunt a rózsák részegítő illatát, besietett házába, hol az

asszonyok vidám, csengő kacajában gyönyörködött, vagy nézte izzó, táncukat, míg maga pengette a lantot.

Boldog volt Mohamed.

Csak ritkán mozdult el otthonából, ... csak boldogságának élt és az élet vidám dalolását élvezte, a kacajt, a mosolyt, az illatot.

* * *

És egyszer zörgetnek a kapun ... Allah legyen veled Mohamed, ... a nép kíván ... Te vagy a szultán ... Ah Mohamed ... Allah kegyeltje.

* * *

Mohamed boldog volt ... ujjongott, kacagott, dalolt. Ő a szultán ... Ő Allah kegyeltje.

* * *

Csak rózsái lettek ... csak asszonyai lettek szomorúak. Árván maradtak. Mohamed ott hagyta őket ... pedig a nép kegye szeszélyes és ma ... vagy holnap halált kiált ...

* * *

De Mohamed nem gondolt erre, ott hagyta rózsáit, asszonyait. A rózsák elhervadtak, kertjét fű nőtte be ... asszonyai elszökdöstek ... Üres lett a ház, a kert.

* * *

És Mohamed örült a szultánságnak ... Száz asszonya volt s ezer rózsája ... mind szebbnél-szebb, de nem gondolt az országgal, csak rózsáinak élt és asszonyainak. Nem gondolt az életre, a munkára, csak élt a paradicsomban, csak hallgatta a hárfa pengését, csak nézte a bájoló tarka táncot ...

* * *

Mohamed nem gondolt semmire, csak élte a maga szép életét. Nem gondolt az ország ügyére, ... nem törődött a népe sorsával, neki többet ért egy asszonykacaj, mint egy jajszó, ... hagyta, hogy úgy menjen minden, ahogy hivatalnokai akarták és nem hallotta a fegyver köszörlését, ... nem hallott semmit, csak asszonyainak nótás szavát ... Nem érezte a háború vad viharját, csak rózsáinak kellemes szellőjét.

* * *

És egyszer zörgetnek kapuján ... Allahátkozzon Mohamed ... a nép üldöz ... a nép utál ... Te rossz szultán vagy ... el veled ... Óh Mohamed ... Óh Allah bűne!

* * *

Mohamed szökött, futott az ezer rózsá és száz asszony közül, meg a nép dühe elől, mert rossz szultán volt, mert nem törődött a néppel, a nép nyomoruságával, nem hallotta a panasz szavát, a sirók kérését.

* * *

És Mohamed futott vissza kis házába... Üres volt, a kertje gyepes,... rózsái nincsenek és... asszonyai, asszonyai ki tudja hol...

* * *

Mohamed pedig kereste rózsáit... kereste asszonyait és egyiket sem találta meg, mert Mohamed nem becsülte meg őket...

Óh Allah, óh Allah, hol vannak ők.

* * *

Mohamed kereste rózsáit kertjében. Szomorúan, bánatosan sóhajtott... Óh, boldog Juszuf... boldog Juszuf... neked megvannak... és búsan, szomorúan ment házába...

* * *

Mohamed kereste asszonyait háremében. Szomorúan, búsan sírt a bánattól... Ah, de boldog is Mehmed, őneki megvannak... és sírva... szomorúan ült háza küszöbén.

Stéphán László.

~~~~~

Válasz a tíz kérdés 6-ik pontjára.*

Akkor ismerhetjük meg igazán valaminek teljes mértékben lényegét, ha nemcsak a mutatós külsejét, hanem a belső tartalmát is, tapasztalatunk árán világosan látjuk. Különben hamar hajlandók vagyunk téves, sötét színben feltüntetni a bennünket csak felületesen érdeklő dolgokat.

Igy vannak sokan a mai magyar cserkészettel is. Aki távol áll tőle, nem nyerhet tiszta képet magának az ideális cserkészetéről. Így aztán a közönség játéknak, szórakozásnak tartja. A diákság sok helyen csúfot űz belőle, azok pedig, akiknek lelkét csak félig érintette meg e nagy eszme fuvallata, káros kritikával nyilatkoznak róla.

* Ez a közlemény, valamint az, amelyik a Közlöny januári számában jelent meg, világosan mutatja, hogy a magyar cserkészetnek sok, eddig még meg nem oldott problémája van. Szeretnénk, ha a Közlöny lapjain egyre komolyabban kerülnének szóba a cserkészet belső ügyei. Olyan nagyra hivatott intézmény, mint a cserkészet, semmi irányban nem tűrhet másán álarcot. Hozzászólásokat szívesen figyelembe veszünk, esetleg közlünk. *Szerk.*

Ezt gondoltam én akkor, mikor a cserkészetről azt olvastam a „Közlöny“ januári számában, hogy a cserkészttábor „két heti kantinos tömegnyaraltatás.“

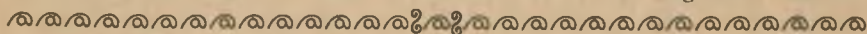
Azonnal feltámadt bennem a kérdés, tényleg azt jelenti a cserkészlet mindenki számára, amit itt olvasok? Arra a megállapításra jöttem, hogy akkor már régen elpusztult volna a magyar cserkészlet, hiszen más egyesületek sokkal jobb és nagyobb munkateret, szórakozást, nyaralást nyújthatnak. De éppen a belső lényeg és külső cél az, amely szerintem jelen szomorú helyzetünkben megfelelő, ideális magyar ifjúságot képes nevelni.

Lelkileg megment, felemel a porból. Munkája testileg, szellemileg edző. Örök barátságot létesít a különben pártviszályokban széthúzó vagy cimboráskodásban elmerült magyar ifjúság között. Táborainknak bensőségét csak azok érthetik meg, akik voltak *igazi* cserkészttáborban. Mikor a szabad magyar ég alatt a Balaton habjaiban, Bakony visszhangos hegyei között egymást testvéreként szeretve éltünk, mindnyájunk lelkében új fogalmak keletkeztek, a barátságról, hazáról, magyar ifjúságról.

Ravasz László szerint nem az alkalom szüli a tolvajt, hanem a tolvaj szüli az alkalmat. A mai magyar világunkban is nem a cserkészlet hibás, ha nem tud kifogástalan ifjúságot teremteni, hanem az ifjúság az oka, mely tradícióhoz való ragaszkodásában nem tud új, kissé nagyobb feladatokat kítűző eszmékhez alkalmazkodni. Nem a hibák keresése fejleszti tovább a magyar cseékkészletet s ezzel a magyar ifjúság sorsát, hanem a kitartó és odaadó munka!

Palumby Gyula

fg. VIII. o. t.

Törmelék.

Csöppike élete.

Öntudatra akkor ébredt, mikor gomolygó ködtestébe hideg szelek vágtak, majd fényes villámcsikkázás közepette egy magas ház tetejére esett. Addigi múltja még csak homályosan sem derengett előtte. Mindent újnak talált és nagy kedvteléssel követte társai rohanását a lejtős fedél szélén tovahúzódo szürke bádogcsatorna felé, melyben víg, jókedvű lubickolással fürdőztek az előttük érkezettek. Csöppike rohanni szerető, bohó volt s még akkor is örült, mikor az ég eltűnt szemei elől és ő vaksötét csöben sodródott tova. Azt saj-

nálta csak, hogy picike testébe csúnya foltok itatódnak és kesernyész rakódik az ajkára. Node hamarosan vígasztalódott. Egyre világosabb és világosabb lett a cső, majd hirtelen a földön találta magát, hol nagy tetszéssel kergetődött a kisebb-nagyobb földdarabkák között. Jó ideig hancuroztak így, de jaj, egyre kevesebben mert alulról a föld szívta őket, felülről meg nem jöttek segítőtársak, hogy tovább mehettek volna. Csöppike nagyon megijedt, s már a halálára gondolt, mikor apró gyermekemberek jöttek kis kannácskákkal. Őket merték. Csöppikét is felszedték, aki örült is még nem is, mert a ruhája csupa sár, piszok lett s jóformán semmi sem maradt rajta régi üdeségéből. Szerencséjére a kút szélén játszottak velük a gyermekek és így alkalmas pillanatban sikerült magát a kútba vetnie. Itt gyanakodva fogadták és csak lassan-lassan mosták le róla a salakot. Csöppike a régi lett. Nagyon jól ment a sora, bár a hely sötét volt, meg valami hatalmas erő, millió meg millió társát szippantotta be egy nagy vascsőbe. Idősebb, tapasztaltabb társai óvatosságra intették, de Csöppike nem tudott nyugodni. Egy ideig bírta, bírta, de egyszer igen közel kíváncsiskodott a csőhöz. Vesztere. Menekülni akaró pajtáskái — akarva, nem akarva? — a szörnyhöz taszították. Ellenállhatatlan erő hajtotta, űzte a siró Csöppikét, szűrőkön, vastagabb, vékonyabb vascsöveken át. Össze-vissza kétszer pihent meg rövidebb időre. Először egy nagy vastartályban, másodsor meg egy hófehér mosdótálban, ahol tiszta ruháját újból bepiszkolták. Innen újból csőbe került s jaj, kellemetlen, rút, piszkos társak közé. Keserves sirással sodortatta magát tova, de elkészült rá, hogy a legközelebbi lehetőségnél megszökik. Az alkalom nem sokáig váratott magára. Lassan-lassan világosság derengett a csőben s nagy vizek zúgása hallatszott messzűnen. Csöppike felfigyelt. Erejét összeszedve, tülekedő társai fölé verekedte magát s mikor azok a nagy örömtől nekibuzdulva sebesebben száguldottak a folyó felé, a csőből kiérés pillanatában, egy, a víz fölé lógó zöld galyacska levelére vetette magát. Megremegett egy pillanatra s majdnem visszahullott, de azért sikerült megkapaszkodnia. — A közeli levélkéken több vízcsepre akadt, kik mintha megtisztultak volna és sajnálkozva néztek társaik után, kiket menthetetlenül sodort magával a sárgás folyó, ezer meg ezer új szenvedés felé. Csöppike figyelte őket. Mind örültek, bár, amint kivette beszédükből, némelyiknek élete csupa kín, szenvedés volt és eredeti formájából alig volt rajta valami. Azt is megértette a szavukból, hogy itt fejezik be életüket. Csöppike egy pillanatra elkomorodott. Meghaljon ily fiatalon? Élni akar még! Élni! — Úgy látszik több társa

is ezen töprengett, mert páran levetették magukat a földre, mely beitta őket. — Az öreg vízcseppek csóválták fejüket: Szegények!... Lágy szellő kerekedett, mely ringatón lengette a levelet és azt dudorászta: lefelé... lefelé... A nap erősen tűzött, arany sugarai körülcsókolgatták Csöppikét... s azt susogták: jöjj velünk felfelé... jöjj velünk felfelé... — Társai választottak. Ki föl, ki le... Az idősebbek, inkább fel... Csöppike tudta, hogy ő sem maradhat az ágon. Választania kell. — Hosszas öntusa után választott: Felfülről jött, felfelé fog menni. — Fényes napsugarlegények aranyszálakon magukhoz kötötték s vitték, vitték felfelé és ő boldogan ment, mert megérezte: *Felfelé menni mindig nagyobb boldogság, mint lefelé haladni.*

A száracska bánata.

Az ősszel vetett gabonamag kicsirázott és zöld száracskáját kidugta a földből. Szép, napos idő járt akkoriban, bár a levegő hűvösebb volt, mint a föld melege. Egyszer csak beborult az ég. A kis száracska összerázkódott, mert nedves fehér lapocskák borultak rá és lassan-lassan eltemették; körülfogták hideg testükkel. A gabonaszár sirdogálni kezdett a sors kegyetlensége miatt, amiért őt így elzárta a szép világtól. — Pedig akkor már nagy viharok dúltak és a hideg szél csontkeményre fagyasztotta a földet, hol azt hó nem borította. — *Bohó kis száracska, miért zúgolódtál megmentőd ellen?!*

Lámpák.

A szobát bevilágító villanylámpa nagy mellveregetéssel gúnyolta a petróleumlámpát, mely a sarokban, porlepetten, félredobva árváskodott. Azt bántotta e gúnyolódás és mérgét a gyertyán igyekezett kitölteni, mely a szekrény tetején hevert: Elismerem, hogy hasznavehetetlen vagyok, de van, aki nálam is haszontalanabb. — Igaza volt. A kis gyertya nem válaszolhatott. — De egyszer kialudt a villany, — valamelyik virgonc gyerek rövidzárlatot idézett elő — sötétség borította a szobákat. Lett nagy sürgés, forgás, keresgélés. Az egész család a petróleumlámpa után kutatott és nagy volt az öröm, mikor megtalálták. Ám csakhamar kiderült, hogy nem ér semmit, mert nincs benne petróleum. — Közben az egyik fürge gyerek ráakadt a szekrény tetejére dobott gyertyára s attól kezdve bár gyéren, de az világította be a lakást, míg a villanyt rendbehozták. — *Néha a kicsi is ér annyit, mint a nagy.*

Martin Miklós.

Szeretettel kérjük hátrálékos előfizetőinket, nehéz anyagi helyzetünkön könnyítsenek a díj mielőbbi befizetésével.

Kiadóhivatal.

Diákadomák.

Theologusok tárgyalják a theológiára jövő fiúk értékelése útján a theologia színvonalának emelkedését, vagy süllyedését. A többség az emelkedést fogadja el. Ám korán, mert egy harmadéves döntő érvvel áll elő: — Engedjete meg fiúk, de én nivócsökkenést állapítok meg! — Hogy-hogy? — Figyeljétek meg jól. Két évvel ezelőtt a theológiának volt egy *Császárja* meg két *Királya*. Tavaly már csak egy *Királya* volt, az idén nemhogy *Királya*, de mégcsak *Hercege*, *Grófja*, vagy *Bárója*, vagy akárcsak egy *Nemese* sincs. — Vajjon ez nem jelent nivócsökkenést?

*

A kis mendikánsnak sietnie kell a latin szavak kiszedésével, mert körmére égett a dolog. Másolja is buzgón a szavakat. Épen intactus, 3 = érintetlen és integer, 3 = sértetlen szavak kerülnek sorra. Ő bizony nem vesződik külön a magyar jelentés kiírásával, hanem így írja le:

integer, 3	}	sértetlen.
intactus, 3		

Mondja csak valaki, hogy nincs találékonyosság a pataki diákban?

*

Egyik kollégát körül állván, szüntelenül ugratták a fiúk. A gyerek tűrte, ameddig tűrhette, majd énekelvén, így hallgattatta el az ugatókat:

Én vagyok a falu rossza egyedül,
Engem ugat minden kutya veszettül . . .

*

A Pestről jött kollégától megkérdezték, hogy miért hagyta ott a pesti theológiát.

Miért? Mert „hamar“ munka so'se jó! — hangzott a jelentős válasz.

(No, persze! Pesten Hamar I. a héber egzegésis tanára.)

*

Szorgalmáról „hirhedt“ IV. éves kollégánkhöz így szólt egyik tanárunk:

— Azt úgy-e tudja X. úr, hogy évvégén jelesen kell kolloquálnia?
Tudom!

De komolyan vegye a figyelmeztetést, mert mindaddig visszaküldöm, amíg jelesre nem tudja az anyagot.

Akkorra meg is vénül — mondta be a kéretlen kommentár.

*

A kollegák beszélgetnek. „A” beszél „B”-vel. Hozzájuk megy „C” s azt mondja „A”-nak:

Hát te még szóba állasz „B”-vel?

„A” elérte az ugratást és így válaszol:

Igen, mert én zsidónak zsidó, görögnek görög vagyok, mint Pál apostol, — „B”-nek pedig . . . s avval éktelen ugatásba kezd.

~~~~~

Irodalom. — Művészet.

Temetési beszédek címen jelent meg egy nagyon értékes könyvecske *Incze Gábor* ref. lelkész szerkesztésében és kiadásában. A gyűjteményt, mely harminc temetési beszédet tartalmaz, harminc lelkipásztor közreműködésével állította össze, mintegy 64 oldalnyi terjedelemben. — A beszédek az élő gyülekezethez szólanak s az Isten, még halálban is csodásan munkáló kegyelmét és gondviselését hirdetik, gazdag tapasztalású és élménydús szivekből, ellenállhatatlan erővel. Nem az a cél többé, hogy az elhunyt kicifrázott, frázisokkal feldíszített életrajzát adják s hangzatos mondatokkal megríkassák az ügyis szomorú halotti gyülekezetet, hanem hogy a halál folytonos, de mégis döbbenetes munkájára megrendült lelkek előtt megnyissák az örökélet kapuját s erőt adjanak az evangélium világosságával. Valami csodálatos, boldog megvigasztaltatás ömlik el az emberen e beszédek olvasásánál s válik érezhetővé az, hogy ezek bizonyágtételek, lélektől küldetve lélekhez. A beszédek őszinte hangjokkal, mély meglátásaikkal, megragadó stilusaikkal nemcsak lelkészek és theologusok, de mindenki számára, kit valamennyire is érdekel az élet és halál problémája, — nagy értéket jelentenek. — A könyv szép fekete, keménykötésben, nyolcadiv alakban jelent meg. Ára 3 pengő s kapható *Incze Gábor* ref. lelkésznel: Budapest II., Margitkörút 54.

—r —a.

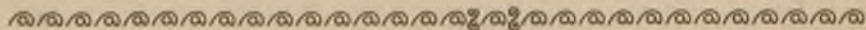
Nem régiben jelent meg egy könyv Sárospatakon **„Éleforrások”** címen, 183 oldalnyi terjedelemben, finom famentes papíron. A szerzője: *dr. Mátyás Ernő*, a theol. akadémia tanára. — Cikkeket és előadásokat tartalmaz ez a könyv, amelyeknek változatos tartalma a legjobban megvilágítja szerzője gazdag szellemvilágát és sokoldalú egyéniségét. A személyes hitélet mélységeiből veszi a világosságot, amelynek segítségével rámutat az egyéni és társadalmi életünk sok kötelességeire. A tudós alaposágával eleméz, de minduntalan kiütözik a forró szeretet egyháza, nemzete, hivatása és az ifjúság iránt. Refor-

mátus anyaszentegyházunk fenntartó köveire támaszkodik: az élő Igére és Kálvin „szirt lelkéből“ fakadt „Instituciójára“. Ez teszi lehetővé számára, hogy egy hatalmas horizontban egységesen lássa azokat a kérdéseket, amelyeket hívő lelke felőlel, ez adja a tiszta látást és biztos megoldást. Mi, a sárospataki theol. akadémia ifjúsága, nagy örömmel üdvözljük ennek a könyvnek a megjelenését, mert sok tekintetben megkapjuk benne azokat az útmutatásokat, irányításokat, amelyekre, mint jövőbeli lelkipásztoroknak, égető szükségünk van. Isten áldása kísérje útján ezt a könyvet, ez minden óhajtásunk, mert csak így lesz másokra nézve is *életforrás*. Az értékes könyv kapható Sárospatakon: a főiskolai könyvkereskedés útján 4 P-ért. —y.

Március 15. Főiskolánkban. Ez éven is lelkesen ünnepeltük a mi magyar ünnepünket, az ifjúság ünnepét. Délután fél 9 órakor a nagytemplomban volt istentisztelet, melyet *Gergely János* szénior végzett. 11 órakor a tanítóképző intézet ifjúsága rendezett szép ünnepélyt, melyen *Molnár Kálmán* tartott felemelő gondolatokkal telített ünnepi beszédet. *Thomán József* és *Vargha Kálmán* átértzett és ügyes szavalataikkal, az énekkar és a kis zenekar precíz zeneszámaikkal tették kedvessé ez ünnepélyt. A Főiskola tulajdonképeni nagy ünnepélye fél 4 órakor kezdődött a Mudrány-termet zsúfolásig betöltő közönség előtt. A Főiskolai Zenekar *Brams*: Magyar tánca volt a műsor első száma, majd *Fiedler István* VIII. g. o. t. szavalta *Petőfi* „Talpra magyar“ ját. Végig lebilincselő volt *Dr. Vasady Béla* theol. professzor ünnepi beszéde, mely minden sablonosságot nélkülözött, teljesen új szempontból méltatta márc. 15.-t és egyéni bizonyágtevésen épült fel. A Kórus *Novák Lajos—Révfy*: „Rákóczy új keserőjé“-t nagy tetszéssel fogadta a közönség. *Szabó Gábor*: Üzenet édesanyámnak c. költeménye elszavalásával *Técsy Béla* theologus nem egy szembe csalt könnyet. Az ünnepély e részét a Főgimnáziumi Vegyeskar Hymnusza fejezte be, melyet a Zenekar kísért. Úgy ezt a számot, mint az első és a Kórus számát *Szabó Ernő* zenetanár vezette nagy megalégedésre.

Az ifjúság a Mudrány-teremből kivonulva megtartotta szokásos Kossuth-emléklábla elé való felvonulását. Óriási közönség gyűlt itt egybe, úgy, hogy alig lehetett mozogni az utcán. A Szózat eléneklése, majd *Móré József* levante bátor szavalata után *Gergely János* szénior mondott nagyhatású, gyűjtő beszédet. *Pásztor László* levante nagyon jó szavalónak bizonyult. Az ünnepély második részét is a Hymnus fejezte be.

Az ünnepély harmadik része „Csortos Gyula és Fazekas Imre: Silvio Kapitány“-a előadása volt. Kissé késve kezdődött az előadás, de e késedelmet kárpótolta annak magas nivója. A Patakon szokatlan drámai előadásnak oly drámai hatása volt, hogy csaknem félteni kellett a táncot. *Padrah Ilike*, Mária szerepében végig lekötött. Jó mozgását, elevenségét hosszú szerepén végig meg tudta tartani. Oroszlánrésze van a sikerben. *Sörössy Babsykanak*, az idős Nagyszony megjátszása elég nehéz lehetett. Nagyon jól játszott. *Kiss Zsófia* Bodóginé rövid szerepében is tartós hatást váltott ki. A legnagyobb elismerés illeti meg érte. *Porzolt Katóka* Szűcsné alakításával jó játékosnak bizonyult. A férfiak közül első helyen *Nagy Árpád* Paraszthy Tamását kell kiemelnünk. Rokonszenves, biztos, nyugodt. Hangja és megjelenése kellemes. Kitörései jók. Nagyjában ezeket lehet elmondani *Kocsis János* és *Halász Károlyról* is. Előbbi Nagyszilágyi Ferenc Mátyás szerepét oldotta meg szépen; utóbbi Kral Silvio-t játszotta meg átérzéssel. *Nagy Árpád* és *Kocsis János* után ő játszott legjobban. *Majoros István* Böndijét, *Szilva Sándor* román hadnagyát és *Horkay Barna* Gáspárját emelhetjük még ki, de a többi szereplők: *Fodor Lajos*, *Stéphán László*, *Nagy Sándor*, *Kalmár Lajos*, *Basky István*, *Fürjész István*, *Vajda Géza* is megállták helyüket. A rendezés nehéz, fáradságos munkáját *Nagy Bertalan* látta el. Az előadást tánc követte. (— n.)

Hirek.

Cserkész hírek. A 134. számú csapat apródjai és a 234. sz. csapat cserkészei március 15-én fogadalmotélt tartottak. A fogadalmat Zsupán László kerületi elnök vette ki. — A 238. S. k. g. újhelyi csapat cserkészei jól sikerült bábjátékot mutattak be febr. hóban a tápintézetben hálás gyermekközönség előtt. — A ref. egyház 763. sz. „Sztáray Mihály“ csapata febr. 14—17 ig téli tábort rendezett Komlóskán, ismeretterjesztő előadással kapcsolatosan. A csapat márc. 1-től a sárospataki KIE egyesületbe lépett be. A nyár folyamán egy vízi, egy álló és egy

mozgó táborozást szándékozik tartani. A Magyar Cserkészszövetség engedélyt adott a csapatnak arra, hogy levente cserkész munkával is foglalkozzon (30 fő). — A theologia 764. ö. „Timotheus“ csapata a nyár folyamán ismét vízi mozgó táborba indul. A mozgó tábort vagy a Vágon, vagy a Dunán fogja megrendezni. A 764 ö. „Timotheus“ csapat tavaly lépéseket tett a Szövetségnél, hogy Patakon a környékbeli vízi cserkészeknek egy vízi telep és strand állíttassék fel. A kerületi elnök jelentése szerint az ügy a megvalósulás stádiuma felé halad s

talán nem sokára megkezdik a telep építését. Patak így centruma lesz a Borsod—zempléni vízi cserkésznek. — A Zemplén megyei csapatok körében a kerület megnevezi a vármegyei intéző-bizotti ságot. — F. hó 30 án ünnepli kerületünk Miskolcon fennállásának 10 éves jubileumát. — Jön a tavasz és intenzívebbé válik a cserkészmunka.

A kiadóhivatali főnök jelentése a decemberi, januári, februári, márciusi előfizetésekről és a március 15-iki bál anyagi eredményéről. Előfizetésüket beküldték: Nagy Péter Veszprém, Dr. Szinnyi Géza Bpest 10—10 P-t, Ragályi Géza Kispest 9 P-t, Csajka Bözsike Spatak 6 P-t, Dr. Ambrus István Sajószentpéter, Balsay Bertalan Olaszliszka, Bertók Béla Munkács, dr. Kiss József Bpest, Nádházy Bertalan Diósgyőr-Vasgyár, Padrah Sándor Spatak, Sebők József Spatak, dr. Szabó József Kenézlő, Szabó Imre Bpest, Székely János Spatak, Szüts Ernő Bpest, Forgon Lajos Bpest, Ujszászy László Bpest 5—5 P-t. Dr. Barabás Arnold Pesterzsébet 4 50 P-t, dr. Erős János Nyiregyháza 4 20 P-t, Dr. Antal Géza Pápa, Baksy István Spatak, Darányi Lajos Halle, Ecsedy Lajos Spatak, Gulyás József Spatak, Gutay János Tata, Gutper István Abaújszántó, Hallgató Sándor Sárospatak, Horkay László Vajdácaska, Izsó Bertalan Spatak, Jánossy Juliska Spatak, Kovács József Aberdeen, Kovács Bertalan Vily, Könczöl Esztike Kocs, Kiss Irénke Spatak, Kádár József Telkibánya, László Kálmán Zsámbok, dr. Margittai József Bpest, id. Meczner Béla Saujhely, Maklár Sándor Bpest, Molnár Béla Újlőrincfalva,

Miskolczy Pál Szerencs, Nagy Lajos Abaújszántó, Német Gábor Kispest, Patay Sámuel Pánd, Pally Sándor Bpest, Sütő Kálmán Tiszalúc, Seress József Putnok, Sólyom Gyula Harsány, Sulyok József Búdszentmihály, Sulyok József Debrecen, Szinnyi Boriska és Viktoria Spatak, Szabó István Hsz.-andrás, Szilágyi Benő Spatak, Szádvári József Diósgyőr-Vasgyár, Szabó Sándor Bpest, Szántai István Salgótarján, S. Szabó József Cegléd, Thuróczi Endre Jósfa, Takács Mihály Felsőábrány, Téglássy András Korlát, Tártsy Árpád Spatak, Tarpay Zsuzsa Miskolc, dr. Trócsányi József Spatak, dr. Tomcsányi Zoltán Bpest, Ujszászy Kálmán Spatak, 4—4 P. Buday Zoltán Spatak 2 50 P-t, Fülöp Sándor Rudabánya, vitéz Csajka Endre Spatak, Maller Irénke Spatak, dr. Fisch Ignác Spatak, Szilágyi László Gönc, Ceizler Izidor Spatak, Mágory Lajos Saujhely, Somogyi Ida Tiszaladány, Sviatkó János Spatak, Koroknay Lajos Hangács 2—2 P-t.

A március 15-iki bárról a következőket jelenthetjük: Jegymegváltás címen küldtek a Közlöny javára a következők: Farkasfalvi Farkas Géza Rásony 10 P-t, Dr. Izsó Bertalan Spatak 3 P-t, Felülfizettek a következők: Dr. Jancsó Sándor Spatak 5 P-t, dr. Mátyás Ernő Spatak 4 P-t, Balsay Bertalan Olaszliszka 3 P-t, dr. Meczner Béla Spatak, Marton János Spatak, Pavletits Béla, Pataky Sándor Spatak id. Szepessy István, Andreánszky Ödön, Dobozy István Spatak 2—2 P-t, Szabó Zoltán Spatak 1 P-t, Főző László 0 50 P-t. A jegymegváltás címen küldött, valamint a felülfizetéseket ez úton is szetettel köszönjük.

Kitüntetve Budapesten 1920-ban.

Czeisler Izidor

divatáruháza

Sárospatak

(a Kossuth Lajos-utcán)

Állandó raktár: férfi-, női- és gyermek-harisnyák, zoknik, sapka, kalap, ernyők, katonai cikkek, csipkék, rövid-, és kö-töttárúk, illatszer, pipere, férfi- és női fehérműtök.

Csicsery József

cserépkályhaüzeme

Sárospatak

mely Zemplénum megyében
a legrégebb és legnagyobb.
∴ Alapították 1902-ben ∴

Készít a sárospataki legfinomabb tűz-álló kaolintól a legújabb modern stí-
ben és kivitelben mindenféle színben
és nagyságban cserépkályhákat, kan-
dallókat és takaréktűzhelyeket. - To-
vábbá ócska kályhajavítások, átra-
kások vidéken is gyorsan és pon-
tosan eszközöletnek.

Kályháimért 10 évi jótállást vállalok
Olcsó árak! Előzékeny kiszolgálás!

A m. kir. Koronaörség szállítója!

Cím:

Csicsery József, kályhás
Sárospatak

Koncz Ferenc

angol és francia cipész

Sárospatak,

(a református templomközben)

!!!

Megrendelésre készít elsőrendű
férfi és női cipőket, csizmákat,
varrott és szegezett talppal a leg-
egyszerűbbtől a legfinomabb ki-
vítelig, melyekből állandó raktára
is van, csakis elsőrendű anyagból,
szolid árak mellett. Javítások gyor-
san és gondosan eszközöletnek.

MOLNÁR

JÓZSEF

ÚRI ÉS NŐI

FODRÁSZ

SÁROSPATAK

(Rákóczi uccán, a ref.
épkház épületében.)

Pontos kiszolgálás

**Diákság részére
kedvezményes árak.**

Legszebb ajándéktárgyak nagy választékban!

Joggal mondja az angol:
„Time Is Money“
(Az idő pénz.)

FONTOS Önnek, hogy tudja a pontos időt?

Keressen fel még ma és **kérje az „én” órámat** 3 hónapi próbaidőre. Meg fog győződni arról, hogy lehet olcsón és mégis **megbízhatóan pontos órája.**

Órák, mindennemű ékszerek, dísz tárgyak, valódi ezüst evőkészletek **kedvező részletfizetési feltételek mellett** kaphatók.

Spitz Pál

órák és ékszerész, Sárospatak. Vidékre **választékot** készséggel küldök!! **Varrógépek** és eredeti **Steyer Vaf-fenrad kerékpárok** gyári raktára!

Fodrász-

és borbélymunkák legpontosabban eszközöletnek

Dobozy István

Sárospatak,
☞ a Patikaközben. ☞

*a diákság felkarolt borbély és fodrász-
mesterének modern műtermében.*

40 év óta áll fenn

**id. Szepessy István
sütődéje.**

Sárospatak legrégebb, legked-
veltebb péküzlete.

Minden nap friss

péksütemények,
fehér és barna kenyerek.

Nyomatott a ref. főiskola könyvnyomdájában Sárospatakon.